

Stimați profesori și dragi elevi,

Acest moment reprezintă începutul sfârșitului unei etape din viețile tuturor celor prezenți aici, în special ale elevilor. În vara dinaintea clasei a IX-a, eram entuziasmați că în sfârșit am crescut, că suntem mari, responsabili și că ne apropiem de o perioadă a vieții considerată de mulți ca fiind cea mai frumoasă, perioada liceului.

Acum că liceul s-a terminat, următoarea etapă este studenția și chiar viața însăși, însă mințile noastre nu mai sunt ale unor copii. Suntem conștienți de ceea ce va urma și că trebuie să ne luăm viața în mâini de unii singuri și să reușim; la urma urmei, avem un liceu în spate, și nu un oarecare liceu, ci liceul Emil Racoviță. De-a lungul celor patru ani fiecare dintre noi am creat legături strânse cu unii colegi, am legat prietenii, am creat tradiții, ce sperăm să dureze o viață întreagă.

Ne uităm acum unii la alții și ne gândim: când oare au trecut acești ani? Când oare ne-am schimbat toți atât de repede și am crescut înalți, frumoși și maturi? Sunt simple amintiri și imagini ce reapar în mintea noastră: zâmbetul unui coleg, râsul cristalin al unei colege, mirosul parfumului unei profesoare, privirea plină de mândrie a unui profesor ce îți este drag, un cântec de drumeție și o chitară, și bineînțeles, momentul în care îți dai seama de ceea ce-ți place și îți începi drumul către excelență. Liceul acesta a creat și a adus în viețile noastre toate aceste momente pline de bucurie, lucru care nu ar fi fost posibil fără acest grup de profesori remarcabili. Deși au întâmpinat rezistență din partea noastră și le-a fost greu în multe momente, ei nu au renunțat la noi și prin urmare dorim să le mulțumim.

Ceea ce elevul uită, este nu doar că profesorul este și el un om, dar că are un suflet și o răbdare pe care trebuie s-o împartă cu toți elevii săi. Spre norocul tuturor, profesorul are un suflet uriaș și generos. Vă mulțumim dragi profesori pentru toate momentele acestei frumoase perioade din viața noastră. Mulțumim că ați fost acolo, că deși e parte din slujba dumneavoastră, ați ales nu doar să fiți un tutore și să vă folosiți doar cunoștințele în ceea ce privește educarea noastră. Nu! Ați ales să faceți din obligațiile dumneavoastră o artă și să ne învățați înainte de toate cu inima, nu doar cu mintea. Ne-ați lăsat să ne atașăm de voi și v-ați permis dumneavoastră să vă atașați de noi. Datorită acestui lucru am ajuns să facem dintr-o comună legătura elev-profesor o conexiune specială, o prietenie, o echipă.

Sperăm ca în anii ce vor urma să ne ridicăm la așteptările dumneavoastră și să fiți mândri atunci când auziți numele noastre. Dar acum vă lăsăm, cu o durere în suflet și o lacrimă pe obraz, vă spunem la revedere și vă mulțumim sincer. Nu vă vom uita și sperăm să găsim și peste ani aceeași căldură primitoare în zâmbetele dumneavoastră ce vor rămâne gravate permanent în inimile noastre.